

Sygn. akt: *IC 522/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 09 marca 2016 r.

sprawy z powództwa **K. S.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 14.874,84 zł (czternastu tysięcy ośmiuset siedemdziesięciu czterech złotych osiemdziesięciu czterech groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 04 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 3.575,73 zł (trzech tysięcy pięciuset siedemdziesięciu pięciu złotych siedemdziesięciu trzech groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 159,10 zł (stu pięćdziesięciu dziewięciu złotych dziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka **K. S.** wniosła o zasądzenie od pozwanej **(...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W.** kwoty 16.440,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 04 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 17 stycznia 2014 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...). W następstwie zgłoszenia szkody pozwana posiadająca status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody wszczęła postępowanie likwidacyjne. Na podstawie sporządzonej na zlecenie pozwanej kalkulacji naprawy, celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), mające na celu przywrócenie ww. pojazdu sprzed wypadku ustalone zostały na poziomie 31.480,80 zł. Powódka dochodzi odszkodowania w kwocie 16.440,53 zł tytułem różnicy pomiędzy rzeczywistą szkodą w kwocie 47.736,83 zł, a kwotą wypłaconego odszkodowania 31.480,80 zł oraz kwoty 184,50 z wynikającej z faktury VAT (...) z tytułu sporządzonej przez rzeczoznawcę kalkulacji naprawy.

Nakazem zapłaty z 18 lutego 2015 r. wydanym w sprawie I Nc 2012/14, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uwzględnił powództwo.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła skutecznie sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że powódka nie wykazała zarówno zasadności jak i wysokości roszczenia. Zdaniem pozwanej wypłacona kwota odszkodowania odpowiada realnie poniesionej w wyniku zdarzenia drogowego szkodzie. Stoi na stanowisku, iż załączona do pozwu kalkulacja naprawy stanowi jedynie hipotetyczne szacowanie wysokości

szkody. Pozwana argumentowała, że powódka nie wykazała faktu poniesienia kosztów naprawy, wynikających z ww. kalkulacji. odnosząc się do żądania zwrotu kosztów wykonanej ekspertyzy, powołując się na orzecznictwo, wskazywała na brak postaw do zwrotu kosztów poniesionych w toku postępowania likwidacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2014 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność K. S.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

Okoliczność bezsporna .

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. po przeprowadzeniu procedury likwidacyjnej przyznała powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 31.480,80 zł.

Okoliczność bezsporna, vide: decyzja, k. 16, 17.

Powódka K. S. 28 maja 2014 r. zleciła oszacowanie kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), w systemie A., który wyniósł 47.736,83 zł przy stawce 130 zł/rbg za prace blacharko –mechaniczne lakiernicze. W związku z tym poniosła koszt w wysokości 184,50 zł.

Dowody: kalkulacja naprawy, k. 21-27; faktura VAT nr (...).

Stawki w wysokości 130 zł netto zastosowane w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powódki kwalifikują się w przedziale cen stosowanych na rynku lokalnym dla miejsca zamieszkania powódki przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze, techniczne.

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu A. (...) o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia drogowego z 17 stycznia 2014r., ustalone zgodnie z technologią producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz sztuką blacharsko – lakiernicza, przy prawdopodobnie zachowanym warunku pełnej restytucji pojazdu tj. zastosowaniu oryginalnych części, uwzględnieniu kosztu wymiany szyby tylnej oraz potrażeń z tytułu zużycia eksploatacyjnego dla części o wskaźniku zużycia dla części o zwiększonej amortyzacji, jak (...) – tłumik końcowy – potrańczenie 305, (...) opona TL potrańczenie 30% dla ustalonej wysokości rzeźby bieżnika wg ustaleń TU – 7 mm, mogły wynieść 46.271,14 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej B. S., k. 82-94, 248-251.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej B. S. oraz pisemnej uzupełniającej opinii ww. biegłego sądowego. Opinie te stanowiły podstawę ustalenia szkody poniesionej przez powoda. Biegły w swoich opiniach posługiwał się jasnymi i precyzyjnymi określeniami oraz w sposób wyczerpujący i zupełny udzielił odpowiedzi na zadane pytania. Należy stwierdzić, iż wnioski w nich zawarte są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinie biegłego za rzetelne, mając na względzie także to, że osoba je sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

Strona powodowa wniosła o sporządzenie przez biegłego opinii uzupełniającej, na okoliczność zakresu uszkodzeń pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), w zakresie przede wszystkim uszkodzenia tylnej szyby ww. pojazdu. Pozwana kwestionowała przedmiotową opinię, wskazując na brak podstaw do przyjęcia przez biegłego stawek robocizny stosowanych przez (...) z uwagi na brak powyższej informacji w aktach szkody – wykazania naprawy w autoryzowanym punkcie naprawy.

Biegły w sporządzonej pisemnej uzupełniającej opinii w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł. Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej strony postępowania nie podważyły opinii, również Sąd nie dopatrywał się potrzeby ich uzupełnienia, czy wyjaśnienia.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był niesporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Poza sporem była legitymacja stron postępowania. Pozwana nie kwestionowała w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Zakładu, bezspornie na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem były również wysokości wypłaty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i sposób kalkulowania tego odszkodowania w każdym przypadku z uwzględnieniem kosztów brutto.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie wysokość stawek roboczogodziny należnych przy naprawie uszkodzonego pojazdu oraz zasadność naprawy tylnej szyby przedmiotowego pojazdu.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80, które niniejszy Sąd podziela w całości, stwierdził, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych”.

Nadto ww. wyroku Sądu Najwyższego wskazał, iż naprawienie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powódka żądała kwoty 16.440,53 zł tytułem nie przyznanej pozostałej części odszkodowania, w tym kwoty 184,50 zł tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy w postępowaniu przedsądowym.

Z akt sprawy nie wynika, by uszkodzony pojazd został naprawiony. Strona pozwana w tym zakresie nie czyniła żadnych wniosków dowodowych, aby ustalić powyższe do czego była zobowiązana na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. W związku z tym Sąd za opinią biegłego przyjął, iż zasadna jest naprawa uszkodzonego pojazdu przy zastosowaniu stawek wskazanych przez stronę powodową. Biegły wskazał, że stawki te mieszczą się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym w dacie szkody. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powódka ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Nadto Sąd w oparciu o uzupełniającą opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej przyjął, iż tylna szyba w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...) wymagała wymiany. Biegły oparł się na tym, że wprawdzie ze zdjęć nie wynika, aby szyba była uszkodzona, jednak wskazał, że ubezpieczyciel weryfikował kalkulację sporządzoną na rzecz powódki w postępowaniu przedsądowym, gdzie zawarta była również pozycja wymiany szyby, i tę operację zatwierdził, w związku z tym aby mogło do tego dojść, musiały zostać przeprowadzone dodatkowe oględziny przedmiotowego pojazdu. Z tego względu biegły nie wykluczył, że na szybie mogły powstać uszkodzenia niewidoczne na pierwszy rzut oka i co mogło stanowić postawę do wymiany tylnej szyby. Sąd mając na uwadze powyższe ustalenia, uwzględniając koszt naprawy tej szyby, przyjął, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósłby 46.271,14 zł brutto.

Wobec faktu, że niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósłby 46.271,14 zł brutto, a powódce tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 31.480,80 zł należy uznać, iż pozwana nie wykonała w całości ciężącego na niej zobowiązania, wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Sąd uznał nadto, że koszty poniesione przez powódkę tytułem sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 184,50 zł są zasadne. W sytuacji bowiem gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia uprawnionemu podmiotowi, decyduje się on następnie w celu obrony swoich uzasadnionych interesów na wykonanie prywatnej opinii. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Pozwana przyjęła wartość szkody, z którą nie zgodziła się powódka. W takim stanie rzeczy zdecydowała się ona skorzystać z prywatnej opinii, która potwierdziła jej stanowisko. W ocenie Sądu konieczność sporządzenia na zlecenie powódki prywatnej opinii było obiektywnie uzasadnione i konieczne, a zatem również i koszty wywołane tą czynnością za celowe należy uznać. Powódka bowiem nie posiadała fachowej wiedzy, aby zweryfikować poprawność przedstawionej kalkulacji i wyliczonego odszkodowania przez ubezpieczyciela. Podsumowując należy stwierdzić, że strona powodowa poniosła szkodę polegającą na konieczności poniesienia wydatków na prywatną ekspertyzę w postępowaniu przedsądowym i pozostawała ona w normalnym związku przyczynowym ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym. Zdaniem Sądu wydatki te pozostawały w związku ze szkodą i były celowe, albowiem pozwoliły powódce ustalić, jakich zasadnie kwot może domagać się od pozwanej, a uwzględnienie powyższej kwoty jest zasadne w świetle art. 361 §1 k.c. (por. wyrok SN z 02 września 1975 r., sygn. akt I CR 505/75).

W związku z tym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powódki kwotę 14.874,84 zł (184,50 zł tytułem sporządzenia prywatnej ekspertyzy oraz 14.790,34 zł tytułem odszkodowania).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 §§1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, mając na względzie, iż kosztów naprawy pojazdu powódka miała prawo się domagać począwszy od 04 lipca 2014 r., tj. od dnia następnego po dniu zajęcia przez pozwane Towarzystwo ostatecznego stanowiska w sprawie - w piśmie z 03 lipca 2014 r.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na mocy art. 98 k.p.c. w zw. art. 100 k.p.c., art. 108 §1 k.p.c. zd. 1.

Powódka poniosła łącznie koszty 4.223 zł, w tym z tytułu opłaty od pozwu 823 zł, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (art. 98 §3 k.p.c. w zw. z §2 i 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz.U. z 2013 r. nr 490 ze zm.), 1.000 zł tytułem zaliczki na biegłego.

Pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł przy zastosowaniu art. 98 §3 k.p.c. w zw. z §§2 i 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz.U. z 2013 r. nr 490 ze zm.) powiększona o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wobec powyższego Sąd – mając na uwadze, iż powódka wygrała sprawę w 90,48%, zaś pozwana wygrała sprawę w 9,52% – po wzajemnej kompensacji kosztów i przy uwzględnieniu niezbędnych do uiszczenia kosztów na rzecz Skarbu Państwa, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.575,73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ponieważ suma przyznana biegłemu sądowemu B. S. tytułem wynagrodzenia za sporządzone w niniejszej sprawie opinie przekroczyła wysokość uiszczonej przez powódkę zaliczki, powstała różnicę Sąd zasądził w punkcie IV wyroku od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)